

Ölümlüler, Deliler, Yalnızlar

Demokan Atasoy

Sis Geçince

“... Yüksek kesimlerde bulutsuz ve güneşli bir hava hâkim. Bazı illerimizdeki hava sıcaklıklarına geçerse, İstanbul 4... 0, Anka...” Çıt.

“Aa, niye kapadın? Müzik açsaydın!”

“Haa! Kusura bakma yavrum, aklım işlerde... Bitirmeden yola çıkmak... Şey...”

Eda kollarını kavuşturup önüne döndü. Tonguç’un sesi kısılıp yokluğa karışırken, gözünü yoldan ayırmadı. Bir süre sadece çivili lastiklerin kardan yeni temizlenmiş dağ yolundaki çıtırtısından başka ses işitilmedi. Yaklaşık yarım saat önce, dağın eteklerine ulaşmışlar ve o andan beri de bir-iki kelimeden fazla konuşmamışlardı. İki yanları, çamlardan oluşmuş bir duvarla, çamların üzeri ve tüm çevreleriyse karla kaplıydı.

Göz alıcı beyaz duvarlar arasında bir yılan gibi kıvrılan kara asfaltın üzerinde döne döne ilerliyorlardı. Son yılların favori kayak merkezine çıkan bu yol, hiç durmadan çalışan greyderler, kar küreme araçları ve kamyonların yoğun çabasıyla, tatilciler için açık tutuluyordu. Yol boyunca süren kar yağışı dağa yaklaştıkları sırada azalmış, şimdiyse tamamıyla durmuştu.

Eda’nın yanakları al al olmuştu. Derin bir soluk aldı ve Tonguç’a döndü.

“Bak, ben bu tatilin özellikle sana iyi geleceğini düşündüm, eğer bu kadar sorun edeceksen...”

Tonguç gözlerini ona çevirip yumuşak bir hamleyle işaret parmağını Eda’nın dudaklarının üzerine koydu.

“Bebeğim, özür dilerim...”

Eda sustu ama gözlerini Tonguç’tan ayırmadı.

“Bu konuyu açmayacağıma söz vermişim, biliyorum. Üzgünüm. Biliyorsun bizde tatil demek ayvayı yedin demektir! Yokluğunda yerini doldurmak için sıradakiler her an bir açığını bekler ve... off... Özür dilerim. Evet, üç yıldır tatil filan yapmadım ve aklımı piyasanın durumundan uzaklaştırmak benim için ne kadar zor biliyorsun. Ama evet... Üç yıl ya! Ben de makine değilim ki! Di mi?”

Gözlerini kısa bir an için tekrar yoldan ayırıp Eda'ya baktığında kızın açık kahverengi iri gözlerinin hafifçe yaşardığını fark etti. Eda üst dudağını sessizce kemirirken, Tonguç'un son sözlerini başıyla onaylayıp dolgun dudaklarına çok yakışan minik gülümsemesini yüzüne kondurmayı başarabildi. Tonguç da gülümserken gözlerini tekrar yola çevirdi.

“Tamam. Bitti iş muhabbeti. Piyasaların da canı cehen-neme!”

Eda'nın, içten olmadığını çok iyi bildiği ve Tonguç'un genellikle patronunun yanındayken takındığı ses tonuyla attığı kahkahası otomobilin içinde çınladı. Eda bakışlarını tekrar yola çevirirken, hızlanmış soluğunu kontrol etmeyi başarmıştı.

Tonguç uzanıp tekrar radyoyu açtı. *Playlist*'ini ayarlayıp sesi yükseltti. Elektronik müziğin ritmi aracın içini doldururken, Eda basların her vuruşunda saçlarının minik minik kıpırdandığını hissediyordu. Tonguç, tümüyle yenilenmesine yaklaşık beş bin lira harcadığı müzik sistemiyle gurur duyuyordu.

“CIP, TISS... CIP, TISS... CIP, TISS...”

Eda konuşmak istese dahi bu gürültüde bunu yapamamacaktı. Konuyu uzatmamaya karar verip gözlerini kapadı. Yolculuk heyecanı ile bir gece önce gözünü bile kırpmamıştı. Bütün bu gümbürtünün arasında içinin geçtiğini hissetti.

Eda uyandığında bir an için nerde olduğunu kavraya-

madı ve irkildi. Çevresini göz alıcı bir beyazlık sarmıştı ve düzenli aralıklarla yanıp sönen turuncu bir ışık her yanlarında parlayıp sönmekteydi. Otomobilde olduğunu algıladığı sırada bir yandan da neredeyse durmak üzereymişlercesine yavaşladıklarını hissetti. Bu hız, Tonguç'un otomobili ve kendi sınırlarını zorlamak üzerine çektiği söylevlerle taban tabana zıttı.

Müzik ve hatta sanki çevrelerindeki tüm sesler susmuştu. Tekerlerin derinden gelen homurtusu kulaklarına beklediğinden daha boğuk geliyordu. *Acaba konuşursam benim sesim de böyle derinden mi gelecek?* diye merak etti. Uyurken birbirine yapışmış dudakları yalnızca kendi işitebileceği minik bir çıtırtıyla ayrıldı.

“N’oluyo?”

“Oo, yavrum, uyandın mı? Uyuyan güzel nasılmış bakalım? Ne rüyalar gördün?”

Gözlerini içine girdikleri acayip beyazlıktan ayırmayan Tonguç, sorularını bir motor gibi sıralarken el yordamıyla uzanmış, daha uyanıp uyanamadığından emin olamamış Eda'nın minik suratını koca avcunun içinde yoğurmaya başlamıştı. Eda bir an nefes alamadığını düşündü.

“Ayy, dur!”

Uyandığı zamanlardaki o ilk şaşkınlık anlarında ağızına, yüzüne dokunulmasından hiç hoşlanmamasına rağmen bunu Tonguç'a bir türlü söylememişti. Anlamsızca büyük mimikleri ve lüzumsuz el şakalarıyla Tonguç, yanında uyanmak isteyeceği en son erkek tipiydi... Yani eskiden. Birileri ona Tonguç'u tanımlasa, “Senin hayatının ilişkisi bu, ileride çocuklarını doğurmak isteyeceğin adam işte böyle olacak” deseler kahkahalarla gülerdi herhalde. Şimdiyse... Başını eğip kollarını kaldırarak koca elin ayasından kurtuldu. Derin bir soluk aldı.

“Yaa, bi dur... n’oluyo böyle, her yer bembeyaz?”

“Sis yavrum. N’olcak! Dağa çıkarken olur böyle...”

“İyi de nerdeyiz? Ayrıca sen yolu nasıl görüyorsun ki?”

“Ee, bebeğim, o da bunca yıllık şoförlüğün sırrı olsun di mi?” Yine o yapmacık kahkaha. “Az önce bir anda dalıverdim içine... Ben de anlamadım, şaka maka çok yoğun haa! Yaa sen bir haftadır *weather channel* filan bakıyordun, ne iş bu?”

Eda gözlerini kırpıştırıp parlaklığın arasından en azından yol çizgileri ya da yanlarında olması gereken ağaçları görmeye çalışıyordu ama nafile. Dörtlüler de parlayıp parlayıp gözlerini alıyordu. Dikkatini tekrar Tonguç’a çevirdi.

“Ha! Ne dedin?”

“Ohoo! Prens uyanamadı hâlâ... Yavrum, hava durumu diyorum, bütün hafta açık dedin, diyorum, bu ne hâl, diyorum?” Geniş geniş sırttı.

“Ya ben ne bileyim, açık diyordu, bu hafta hep güneşli gösteriyordu. Hava sıcaklığı filan da kayak için ideal olcak diye yazıyordu... Sonuçta sende de telefon var, aç bak!” Sessizce başını iki yana salladı. “Belki sadece buralardadır... Doruğa çıktığımızda geçer...”

Gözlerini kısıp umutsuzca otomobilin camlarına yapışmış gibi duran inatçı beyazlığa dikti. Ellerinde yanan iki işaret fişeğiyle yolun kenarında yırtınan, turuncu üniformalı adamı gördüklerinde aralarındaki mesafe üç metre bile değildi. Tonguç frene asıldı. Bu siste kar küreyiciler de çalışmadığından hafiften atıştırmaya başlayan görünmez kar taneleri, asfaltın bu kısımlarını kaplamıştı bile. Yavaş gitmelerine ve çivili lastiklere rağmen aracın kıcı hafif hafif yalpaladı.

“Ay, ay... N’oluyor? Ay, ay, ay dikkat... Tonguç!”

“Bebeğim bir sakın, bir sakın! Bi şey yok... aaa. Adamın üniformasına baksana, göğsünde bizim otelin adı yazıyor kocaman!”

Tonguç camını aralayıp görevliyle konuşurken sis de sanki bulduğu aralıktan ıslak parmaklarıyla içeriye süzül-

meye çalışıyordu. Görevli, “Evet, efendim. Otelimizin girişi buradan. Elli metre kadar ileriden sola dönüş ve bir o kadar mesafe sonra da park alanımızı görebilirsiniz. Diğer dönüşte de başka bir arkadaşım sizi yönlendirmek için bekliyor efendim. Bu mevsimde böyle yoğun sis pek olmazdı ama... Yakında geçer tahminen... Buyrun lütfen” diyerek konuşması kadar nazik el hareketleriyle onları yan yola yönlendirdi.

Beş dakika kadar sonra otelin önüne park etmişler ve *bellboy* bavullarını indirmekle uğraşırken, onlar içeri girmişlerdi. Bir süre için sisin onları otelin içinde de takip ettiği düşüncesi Eda'nın tüylerini diken diken etse de, beş yıldızlı lobinin parlak ışıkları arasında bu düşünce aklıdan silinip gitti. Otelin iki yönünü birden görebildikleri suit odalarının camlarından yalnızca kesif bir beyazlık görülüyordu. Öğleden sonra gelmeleri gereken otele ancak akşamüstü ulaşabilmişler ve onlar yerleşene kadar hava çoktan kararmıştı. Ama pencerelerin dışında otelin aydınlatma lambalarının ışıkları garip açılarda çevreye saçılıp sis tarafından yutulurken gün ile gecenin farkı pek de anlaşılamıyordu.

Üstlerini değiştirip bara indiler. Martinilerini yudumlarken Eda, Tonguç'a sıkı sıkı sarıldı. Tonguç'un gözlelerinden yansıyan şömine alevi ona ilk tanıştıklarındaki o içten, saf hâllerini hatırlatmıştı. Üç buçuk yılda ne çok şey değişmişti.

Hızlı hızlı yedikleri akşam yemeğinin sonlarına doğru ikisinin de gözleri kaymaya başlamıştı. Yolun yoğun sis altında geçen son kısmı ikisini de çok yormuştu. Bir an göz göze geldiler; paylaştıkları ince, durgun gülümseme ikisi için de yeterince açıktı. El ele tutuşup odalarına çıktılar. Tonguç pijamasını giyerken, Eda üstündekileri çıkartmaksızın yorganın altına girmiş ve derin bir uykuya dalmıştı bile.

Eda uyandığında, otelin sütlü kahve rengi, kalın perde-

lerinin ardından sabah olup olmadığına emin olamadı. Yatağa girişini bile anımsamıyordu. Ne kadar uyumuştı acaba? Şirket kendinin olduğundan mıdır nedir, iş günlerinde uykuya bir türlü doyamaz, yataktan bir türlü kalkmak istemezdi. Oysa tatil sabahları uyumaya asla katlanamazdı, tatilini uyuyarak geçirmek düşüncesi ona ağır bir günah gibi geliyordu.

Gözlerini kırptı. Kendini dinlenmiş ve dinç hissediyordu. Elini yavaşça arkasına doğru uzattı. Tonguç'a dokunmanın hayali bile karnından aşağı bir sıcaklığın yayılmasına yol açmıştı. Uzandı, uzandı, ama boş çarşafın serinliğinden başka bir şeye ulaşamadı. Merakla döndü. Yanı boştu. Odada çıt bile çıkmıyordu. Tonguç kalkıp kahvaltıya inmiş olmalıydı. Elini apış arasına götürüp sıcaklığını kavradı. Derin bir soluk alıp verdi. Alt dudağı şımarıkça bükülürken, hafifçe kıkırdadı. Elini bacaklarının arasından çekip yatakta doğruldu. Tonguç pijamalarını katlayıp yatağın ayakucuna yanaştırdığı iskemlenin üzerine koymuştu. Eda alt dudağı tekrar aşağı kıvrılırken yüzünün önüne düşen açık sarı saç tutamına üfledi.

“Püf...”

Koyu kestane saçlarını Tonguç'un isteğiyle açtırmıştı. Bir süre dirense de bir akşam gittikleri şirket yemeğinde tek esmer kadının kendisi olduğunu fark edince, kendince Tonguç'a hak vermiş, diğer yandan da içinde imrenmeye yakın bir şeyler yükselmişti. Bir gün sonraysa kuaförün yolunu tutmuştu. Bazen hâlâ, sokakta bir vitrinden ona dikkatli dikkatli bakan sarışın hatunun kim olduğunu merak ederken yakalıyordu kendini ama... Neyse.

Derken bu hafta birlikte yapacakları onca şey ve nişanlığını şirketle paylaşmak zorunda olmadığı aklına gelince heyecanlandı. Her günü uzun uzun planlamış, tüm rezervasyonları önceden halletmişti. Bu hafta çok ama çok keyifli olacaktı. Yataktan fırlayıp perdelerine yöneldi. Perde-

leri açmadan saniyeler önce bir an içini tanımadığı bir huzursuzluk kaplasa da bu onu yavaşlatmadı. Kendini çam ormanının muhteşem manzarasına hazırlayıp perdeleri açtı. Yoğun parlaklık gözünü almıştı. İster istemez kapattığı gözlerini alıştırma alıştırma açtığında bir gün öncenin hiç değişmemiş monoton beyazlığıyla karşılaşınca içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Sis dağılacağına sanki daha da yoğunlaşmış, otele biraz daha yaklaşmıştı.

“Yaa!” dedi kendi kendine.

Manzaraya burun kıvrıp banyoya doğru ilerlerken başucundaki uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. Dişlerini fırçalarken haber kanallarından birine geçti. Duş alıp çıktığı sırada hava durumu başlamıştı. Koltuk altından vücuduna sardığı küçük havluya iyice sarınıp yatağın ayakucuna oturdu. Haberlerde bu garip sisle ilgili hiçbir şey yoktu. Aceleyle saçlarını kurutup yüzüne hafif bir makyaj yaptıktan sonra gelmeden iki gün önce aldığı koyu yeşil eşofmanını üzerine geçirip aşağı indi.

Tonguç kahvaltı salonunda yoktu. Bu salonun bir tarafı aynen katalogdaki fotoğrafta olduğu gibi tümüyle camdı. Fakat camdan bakıldığında yarı açık sıcak su havuzu yerine otelin üzerine geçirilmiş bir kılıf gibi duran o yoğun sis tabakasından başka bir şey görünmüyordu. Açlıktan karnı guruldama başlanmıştı. *Bir şeyler atıştırırım, sonra bulurum nasılsa o yaramazı*, diye düşünürken açık büfeye yöneldi. Tam tabağını almışken lobideki bir hareket dikkatini çekti ve bakışlarını kaldırıp aralık kapıdan resepsiyona baktı.

Upuzun kürk paltosunun içinde kaybolmuş, kırklı yaşlarında görülen, kilolu ve bodur bir kadının ardından üç bavulunu birden taşımaya çalışarak ilerleyen bir *bellboy* önündeki başka bir çantaya takılıp yüzüstü yere kapaklandı. Eda'nın dudaklarının arasından istemsiz bir kıkırdama fırladı. Düşen birini gördü mü dayanamaz, gülerdi.

Tam önüne dönecekken, lobinin geniş, deri koltuklarından birinde tanıdık figürü görünce kalakaldı. Gülümsemesi yüzünde donmuş, sertleşmiş bakışlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Elinde tabağı, sağ yanağının içini kemire kemire o tarafa yöneldi. Gördüğü şey karşısında hayal kırıklığına uğramak ile kızgınlık arasında karar vermeye çalıştığını düşündüğü sırada, dudakları arasından fırlayan, kendi sesindeki acımasız tonlamayla irkildi.

“Tonguç!”

Eda'nın lobide yankılanan sesiyle, tehlike karşısında başını kabuğuna çekmeye çalışan bir kaplumbağa gibi kasılan Tonguç, bir eliyle de yaramazlık yaparken yakalanan çocuk edasıyla laptopunu kapatmaya çalışıyordu. Eda tam önüne geldiğinde Tonguç, yüzünün morarmaya meyletmiş kızarıklığına rağmen sanki ortada sinirlenecek bir şey yokmuş gibi arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı.

“Oo, prensesim uyanmış mı? Ben de...”

Eda'nın gözlerinden alevler fışkırıyordu. Vücudu, hissettiğinin kızgınlık olduğuna karar vermiş, harekete geçmişti bile. Dinleme ve analiz etme kanallarının çoğu çoktan tıkanmıştı; burnundan soluyordu.

“Bana söz vermiştin!”

“Bebeğim, bak şimdi ama...”

“Bana söz verdin!”

“Yavrurum tamam da... Şimdi bak...”

“Bana... Söz...”

Gözleri istemsizce akmaya başlamış, genzi dolu dolu olmuştu. Cümlesini tamamlayamadı. Tonguç'sa oturuşunu ister istemez değiştirmiş ve doğrulmuştu. Bir yandan bilgisayarın onun için ne kadar hayati olduğunu hatırlatırken, araya minik minik özürler sıkıştırıyordu. Ayaklanıp karşısında hıçkırıklara boğulmaktan başka bir şey yapamaz hâldeki Eda'yı omuzlarından tutup yanına oturttu. Şimdi lobideki herkes kaçamak bakışlarla onları izliyor, konuş-

tuklarını işitmeye çalışıyordu. Eda'nın gözyaşları, farkında olmadan elinde getirdiği ve otururken kucağına koyduğu kahvaltı tabağına akmaya başlamıştı. Tonguç genelde Eda ağlamaya başladığında olduğu gibi, savunmayı bırakıp tümüyle özür dileme makamına dönmüştü.

“Yavrucuğum... bak... kapattım. Tamam.” Özürlerin sonuna doğru hep yaptığı gibi ses tonuna hafif bir muziplik ekleyerek Eda'yı gülümsetmeye çabaladı.

“Geçti yahu! Tamam, ağlama, bak beni de ağlatacaksın ama... aaa...” Eda onun ağladığını bir kez bile görmemişti. “Erkekler ağlamaz!” kuşağının son savunucularından-
dı Tonguç. Eda onun bebekliğinde bile ağladığından emin olamıyordu. İşte bu yüzden bu cümle onu hep kıkırdatırdı.

“Pıhh!”

Burnunu sesli sesli çekerken kendine kızdı, kıkırdamak istemiyordu, kızgın olmak istiyordu, ama... ama... En ciddi konularda bile Tonguç'a birkaç saatten fazla kızgın kalamamıştı ki!

“Bebeğim, gel canım, dışarı çıkalım, bir hava al, ha?”

Eda onu başıyla sessizce onayladı. Gözyaşı dolu tabağı farkında olmaksızın deri koltukların üzerine bırakmış, varlığını çoktan unutmuştu. Kalkıp otelin döner kapılarına yöneldiler.

“Bak şimdi ben sabah resepsiyonistle şöyle bir sohbet ettim. İnanmazsın, otelin bahçesinde başka şehirlerde neredeyse hiç yetişmeyen, yurtdışından getirdikleri birkaç çeşit ağaç ve çiçekler varmış, biliyor musun?”

Eda burnunu çekerken, inanmaz bakışlarını Tonguç'un-
kilere çevirdi. Ciddi görünüyordu.

“Ciddi diyorum. Hem senin için şimdiden konuştum onlarla. Giderken istersek parça kesip almamıza da izin verecekler. Denemek için... Bitkinin başka hiçbir yerde burada olduğu gibi yetişmeyeceğinden emin görünüyorlar. Tabii onlara senin neler yapabildiğinden bahsetmedim.”